

เทศน์อบรมฆราวาส ณ โรงพยาบาลระยอง จ.ระยอง

เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ (บ่าย)

ที่อยู่ของความอัศจรรย์

วันนี้เป็นวันมหามงคลแก่พี่น้องชาวจังหวัดระยองเรา ได้ก่อร่างสร้างมหากุศล เพื่อชาติไทยของเรา ดั่งพี่น้องทั้งหลายนำจตุปัจจัยตั้งแต่ทองคำลงมาจนกระทั่งเงินบาท นี้เพื่อชาติไทยของเราโดยตรง หลวงตามาไม่ว่าที่ไหนไปที่ไหน หลวงตาเพื่อประโยชน์ แก่ส่วนรวมคือชาติไทยของเรา มานี้ก็เพื่อประโยชน์แก่ชาติไทยของเรา ที่แสดงให้เห็น ผลมาโดยลำดับแล้วก็คือ ทองคำเวลานี้ได้เข้าสู่คลังหลวง ๑๑,๖๐๐ กว่าเท่าไรกิโล ลิ้ม แล้วละ นี่ละทองคำที่หลวงตาได้พาพี่น้องทั้งหลายออกช่วยชาติคราวนี้ได้ทองคำ ๑๑,๖๐๐ กว่ากิโล นี่เข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว สำหรับเงินดอลลาร์นั้นได้เข้าเพียง ๑๐ ล้านกว่า จากนั้นก็เงินไทยของเรากระจายไปทั่วโลกดินแดน

เพราะหลวงตาทำจริง ๆ ทำประโยชน์ ไม่หยิบไม่ฉวยไม่เอาอะไร เป็นความมัว หมองในจิตใจเราไม่เคยมี มีแต่ความเมตตาล้วน ๆ สงเคราะห์โลกเรื่อยมา ตั้งแต่ นำ ออกช่วยชาติ ไปทุกแห่งทุกหนที่ไหนไปหมด ซอกแซกซิกแซ็ก เพื่อประโยชน์แก่ชาติ ของเรานั้นแล วันนี้ก็ได้อุตสาหะแบกร่างแก่ ๆ อายุก็กำลัง ๙๕ ปีมาอยู่บนธรรมาสัน ลัมลูกคลุกคลานมา ก็เพราะน้ำใจที่มีเมตตาแก่ประชาชนทั้งหลายจึงได้มาที่นี้ วันนี้ ก็ เป็นโอกาสอันดีที่พี่น้องทั้งหลายได้มาบริจาคทานและได้มาฟังอรรถฟังธรรม

เสียงอรรถเสียงธรรมเป็นเสียงที่เข้าหูเข้าใจได้ยาก ยิ่งกว่าเสียงลูกทุ่งลูกกรู ลูกทุ่งลูกกรูนั้นเข้าได้ทุกเวลา เพลิดเพลินเป็นบ้ำกันทั้งประเทศไทยของเราซึ่งเป็น เมืองพุทธ แต่คำว่าพุทธไม่ค่อยปรากฏภายในจิตใจ วันนี้เป็นวันที่ท่านทั้งหลายจะได้ยิน ได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมเข้าสู่ใจบ้าง ใจมีแต่เรื่องโลกเรื่องสงสาร เรื่องสกปรกโสम्म เรื่องฟืนเรื่องไฟเข้าไปเผาตลอดเวลา หาความสุขไม่ได้ ต้องมีธรรมเข้าแทรกภายใน จิตใจจึงจะมีความสุขความเจริญ ใจนี้ถ้าอาหารไม่ถูกต้องแล้วก็เป็นพิษเป็นภัยแก่ตัวเอง อาหารที่เลิศเลอที่สุดก็คือ ธรรมะเข้าสู่ใจแล้วมีความสุขสงบเย็น

วันนี้พระท่านก็มาจำนวนมากมาฟังอรรถฟังธรรม จากคำสอนของ พระพุทธเจ้าที่หลวงตานำมาแสดงในเวลา นี้ วันนี้จึงเป็นโอกาสอันดีที่พี่น้องทั้งหลายจะ ได้ยินเสียงอรรถเสียงธรรมเข้าสู่ใจ นำไปประพฤติปฏิบัติให้อรรถธรรมเข้าสู่ใจจะมี ความสงบเย็นเป็นลำดับลำดับไป อย่างอื่นอย่างใดที่เข้าสู่ใจส่วนมากมีตั้งแต่ยาพิษกิน ลงไป คือรับอารมณ์เหล่านี้ละเข้าไปสู่ใจ เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายหาความสงบเย็นใจ ไม่ได้ ถ้าอารมณ์แห่งธรรมเข้าสู่ใจแล้วจะมีความสุขสงบเย็น

ขอให้ท่านทั้งหลายได้นำธรรมเหล่านี้ไปคิดไปอ่าน ไปปฏิบัติ เมื่อใจมีความ สะดวกสบายแล้วอยู่ไหนสบายหมดคนเรา ถ้าใจร้อนเป็นฟืนเป็นไฟ อยู่โลกไหนหา ความสบายไม่ได้ เช่นเดียวกับคนไข้ คนไข้หนัก ๆ เอาขึ้นไปตึกโรงพยาบาลชั้นไหน เอา ไปอยู่ชั้นเฉียดเมฆก็ตาม จรดเมฆก็ตาม มันจะไปร้องครวญครางอยู่นั่นละ เพราะไข้ มันอยู่กับคน ไม่ได้อยู่กับตึกกับโรงพยาบาลสูง ๆ ต่ำ ๆ อะไร มันอยู่กับคน เวลาหายไข้ แล้วอยู่ที่ไหนก็สบาย ๆ เราก็พยายามทำจิตใจของเราให้เบาบางจากกิเลสคือความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาหลงบ้าง เราจะเป็นที่สะดวกสบายในใจของเราซึ่งหาความสุขก็จะ ไม่เจอ

เกิดมาใครก็หาแต่ความสุข ๆ ทั่วโลกดินแดน เวลาไปถามความสุขจริง ๆ มีแต่ ความเดือดร้อนวุ่นวายเต็มหัวใจ ระบายออกมานี้จนฟังกันไม่ได้ เป็นอย่างนั้นละเรื่อง กิเลส ถ้าเรื่องอรรถเรื่องธรรมไปที่ไหนอยู่ที่ไหน พูดกันนี้เป็นขึ้นเป็นอันเป็นเนื้อเป็น หนัง ฟังแล้วซึ่งใจ ๆ ผู้มีธรรมในใจเป็นอย่างนั้น

เห็นได้ตั้งพระกรรมฐานท่าน ท่านจะอยู่ในป่าในเขา ท่านเสาะแสวงหาอรรถหา ธรรม อยู่ในสถานที่วิเวกสงบเท่าไรท่านยิ่งปราศจากอารมณ์ต่างๆ ที่ไปก่อกวน แล้ว บำเพ็ญจิตให้มีความสงบร่มเย็นขึ้นมา จิตใจมีความสว่างกระจ่างแจ้ง ผลสุดท้ายตรัสรู้ ธรรมขึ้นมาภายในใจเป็นใจที่สว่างจ้าทีเดียว นั่นละอำนาจแห่งธรรม มีในใจมากน้อยจะ มีความสงบร่มเย็น ขอให้ท่านทั้งหลายสนใจต่อธรรมบ้าง เรื่องกับโลกกับสังสารอันเป็น ฟืนเป็นไฟนี้ไม่ทราบว่ามีใครสนใจไม่สนใจ มันมีเต็มแผ่นดินทั่วโลกดินแดนไม่อดอยาก ขาดแคลนกับสิ่งเหล่านี้ แต่อรรถธรรมที่จะเข้าสู่ใจ ให้มีความสงบร่มเย็นนั้นมีน้อย

จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้ปฏิบัติธรรมบำเพ็ญธรรม อย่างน้อยเวลาเราจะหลับจะ นอนขอให้กราบพระ ตั้งนโม อิติปิโส สวากขาโต สุปปัญโน จบเรียบร้อยแล้ว ให้ทำ ความสงบใจ ใจนี้มันดีดมันดีตั้งแต่ตื่นนอนไม่มีเวลาระงับดับลงได้เลย ต้องดับด้วย ความหลับ ถ้าใครคิดมาก ยุ่งมาก วุ่นมาก เลยนอนไม่หลับ สุดท้ายการนอนหลับเป็น ยาระงับโรควุ่นวาย ก็เลยระงับกันไม่ลงเพราะโรคมันรุนแรง เพราะฉะนั้นจึงให้เอาธรรม เข้าไปสงบระงับจิตใจให้มีความสงบเย็น

เวลาจะหลับจะนอนให้กราบพระเสียก่อน แล้วก็นึก พุทโธ อัมโม หรือ อิติปิโส ภควา สวากขาโต สุปปัญโน จบลงแล้วให้ทำความสงบใจ เราจะนั่งขัดสมาธิก็ได้ นั่ง พับเพียบก็ได้ หรือนั่งอยู่บนเก้าอี้ก็ได้ แต่ใจให้มีความสงบอยู่ด้วยบทธธรรม เช่น พุทโธ อัมโม สังโฆ บทใดก็ได้ตามนิสัยชอบ แล้วนำคำบริกรรมนี้เข้าสู่จิตใจ บังคับด้วยสติ ให้ สติติดแนบอยู่กับคำบริกรรม นั่นเรียกว่าจิตทำงานโดยธรรมหรือจิตทำงานทางธรรม

เมื่อมีสติบังคับบัญชาอยู่ จิตใจของเราจะว่าวุ่นวายนั่นแหละ จะต้องมีประสบการณ์ลงมาให้ประจักษ์ใจของผู้ภาวนานั้นแล

ใจเมื่อมีความสงบเรียบร้อยแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจะเปิดโล่งไปหมด ถ้าจิตดับตันอัน ตู ไปอยู่ในแดนเขตจักรวาลไหน ก็ไปดับตันอันตูดือตร้อนวุ่นวายอยู่ในหัวใจของเรา นั้นแหละ ถ้าใจมีความสงบเย็น ไปอยู่ที่ไหนก็เย็นก็สบายๆ โลกอันนี้ความสุขก็ดี ความทุกข์ก็ดี มารวมอยู่ที่ใจดวงเดียวกัน ไม่ได้มีที่ใดเป็นที่รับรองความสุข ความทุกข์ ดินฟ้า อากาศ ต้นไม้ภูเขา ทั่วขอบเขตจักรวาลไม่ใช่เป็นภานะสำหรับรับรองความสุขและความทุกข์ สิ่งที่รับรองอย่างแท้จริงก็คือใจ เป็นผู้รับรองทั้งความสุข ทั้งมหันตทุกข์ รับรองความสุข ทั้งเป็นบรมสุข รับรองได้ทั้งใจ ถ้าเจ้าของตั้งใจอบรมรักษาจิตใจของเรา ให้ดีจะได้ชมสมบัติอันล้ำค่าภายในใจ

จึงขอให้บรรดาชาวพุทธเรามีความสนใจใคร่ต่ออรรถต่อธรรม เวลาจะหลับจะนอนอย่าปล่อยอย่างว่าง มีเหตุการณ์ขนาดไหนบังคับให้ภาวนาพุทธโธ อย่างน้อยให้ได้ ๕ นาที เอาพุทธโธ ๆ ก็ได้ มีสติบังคับจิตใจ ให้มีความสงบใจ จะได้มากกว่านั้นก็ยิ่งดี ถ้าผู้มีความสงบแล้วเรายาวาแต่ ๕ นาที ๑๐ นาที เป็นชั่วโมงๆ ก็ได้ สัมผัสสัมผัสตัว เมื่อจิตตัววุ่นวายเข้าสู่ความสงบเสียอย่างเดียว จะไม่มีเรื่องอะไรกวนใจเลย ใจจะหยั่งเข้าสู่ความสงบ สังขารร่างกายก็ไม่มีอาการเจ็บปวดแสบร้อน พอจิตถอนออกมาแล้วมีความสงบเย็น ดูโลกนี้ก็กว้างขวางไปหมดเลย ทางออกนี้ก็กว้างเหมือนท้องฟ้ามหาสมุทร

นี่ละธรรมเข้าสู่ใจ มีทางออกอันกว้างขวาง ถ้ามีแต่กิเลสเข้าสู่ใจแล้วดับตันอัน ตู ไปที่ไหนก็มีแต่ความทุกข์ ความเดือดร้อนวุ่นวาย ไปเกิดในภพใดชาติใดก็ไปเจอตั้งแต่ความทุกข์ความทรมาน เพราะตนมีความรักใคร่ใกล้ชิดต่อการสร้างบาปสร้างกรรม ไปสร้างที่ไหน ไปทำที่ไหน มันก็เป็นเจ้าของ ใจนี้เป็นเจ้าของจะต้องรับเคราะห์รับกรรมของผลแห่งกรรมดีชั่วที่ตนทำ ส่วนมากมักจะมีแต่ทำความชั่วกัน ให้พากันทำความดีบ้าง จิตใจจะได้เห็นความอัศจรรย์ในตัวเอง

เกิดมานี้เราเคยเห็นความอัศจรรย์ที่ไหนบ้าง ท่านทั้งหลายนำมาเล่าให้หลวงตา ฟังบ้างซิ มาอยู่ด้วยกันนี้ เราไปเจอความอัศจรรย์ที่ไหน ไม่มี ถ้าเราภาวนาตั้งใจภาวนา ดังที่วานี้ เช่น พุทธโธๆ เป็นต้น วันหนึ่งๆ อย่าให้ต่ำกว่า ๕ นาที นี่เราจะเจอความอัศจรรย์ในหัวใจของเราในวันใดวันหนึ่งแน่นอน ไม่สงสัย จากนั้นก็อัศจรรย์เลยคาดเลยหมายเต็มหัวใจ โลกธาตุนี้เป็นที่อยู่ของความอัศจรรย์คือใจดวงเดียวกันเท่านั้น นอกนั้นไม่มีความหมาย นี่ละถ้าอบรมได้เป็นอย่างนี้ ถ้าอบรมไม่ได้ก็คือใจดวงนี้ละเป็น ฟินเป็นไฟเผาไหม้เรา

ให้พากันอบรมจิตใจบ้าง เวลานี้กิเลสตัณหามั่นจืดมันลากจนไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่รู้บาปบุญคุณโทษ ไม่รู้เป็นรู้ตาย เกิดมาก็เกิดมากับโลกเขา เขาตื่นเราก็ตื่น เขาติดเราก็ตัด เลยไม่ทราบว่าจะไปหาอะไร ติดไปหาอะไร มีตั้งแต่ความทุกข์ทั้งเขาทั้งเรา เต็มเนื้อเต็มตัว หาความสุขไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงให้ยึดธรรมภายในใจ เมื่อได้ยึดธรรมภายในจิตใจดี ๆ แล้ว เราจะมีคุณสมบัติสงบ่มเย็น ๆ ไปโดยลำดับ ฟัน้องทั้งหลายขอให้พากันตั้งอกตั้งใจ พระราชนิเทศที่เป็นสำคัญ พระนี้เป็นแนวทาง ชาวพุทธเราต้องถือพระเป็นสำคัญ

พระไปอยู่สถานที่ใดเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ รักษาศีลรักษาธรรม ไม่ลดละปล่อยวาง ไกลชิดติดพันกับพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ด้วยการปฏิบัติเคร่งครัดในธรรมวินัย ผู้นี้แลไปที่ไหนเหมือนตามเสด็จพระพุทธเจ้าไป เพราะธรรมวินัยนั้นแลเป็นศาสดาของเราทั้งหลายแทนพระพุทธเจ้า ไปที่ไหนอย่าปล่อยอย่างวาง พุทโธ ธัมโม สังโฆ อย่าปล่อยอย่างวางข้อวัตรปฏิบัติศีลธรรมของตนที่เคยปฏิบัติ แล้วจิตใจของเราจะประหนึ่งว่าได้ตามเสด็จพระพุทธเจ้าอยู่ทุกอิริยาบถ

ผู้เสาะแสวงหาอรรทหาธรรม ไม่ต้องตามหาพระพุทธเจ้าเมืองนั้นเมืองนี้ เช่นเมืองอินเดียเป็นต้น ผู้ไปก็ไป แต่อย่าตื่นเกินไป ถ้าไปด้วยความตื่นกับเขาเป็นอันใช้ไม่ได้ ไปที่ไหนก็มี ธรรมมี อินเดียก็มี เมืองไทยก็มี ไปอินเดียก็เป็นธรรม ถ้าไปด้วยความเป็นธรรม อยู่เมืองไทยก็เป็นธรรม เมื่ออยู่ด้วยความเป็นธรรม อยู่ที่ไหนเป็นธรรมไปหมด ถ้าคนมีธรรมในใจ ถ้าไม่มีธรรมในใจอยู่ในเมืองอินเดียนั้นมีสัตว์ประมาณเท่าไร ตัวไหนสัตว์ที่ไม่ได้รับความทุกข์ มันทุกข์เหมือนกันกับโลกเราที่แหละโลกไหนก็ตามถ้ามีธรรมในใจแล้วเป็นสุข

ให้พากันอบรมจิตใจให้มีความสุขบ้างนะ เฉพาะพระของเรามีหน้าที่อันเดียวในการปฏิบัติธรรม การภาวนาของพระของเราที่เป็นผู้มุ่งมั่นต่อแดนพันทุกข์คือมรรคผลนิพพาน ขอให้เป็นผู้ไกลชิดติดพันกับสติ สติเป็นของสำคัญในการประกอบความ پاکเพียร จะยืน จะเดิน จะนั่ง จะนอนให้มีสติติดกับใจ หรือผู้บริกรรมธรรมบทใดก็ตามให้มีสติติดแนบอยู่กับใจ ใจจะมีความสุขสงบแน่นอน ขอให้สติควบคุมเถิด ถ้าขาดสติแล้วจะเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาก็ไม่มีความหมายอะไร มีตั้งแต่เดินห้อยอก ๆ นั่งเป็นหัวตออยู่เท่านั้นแหละ ถ้ามีสติควบคุมแล้วเป็นความเพียรตลอดเวลา

การปฏิบัติภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เริ่มต้นตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน จิตมันไม่รวม จิตไม่สงบ จิตยุงเหยิงวุ่นวาย บังคับกันด้วยสติ ไม่ให้มันคิดยุงเหยิงวุ่นวาย หนักเข้า ๆ จิตก็มีความสุขสงบเย็น พอจิตสงบเท่านั้นก็เย็นขึ้นมาสบายขึ้นมาภายในใจ จากนั้นก็ตั้งรากตั้งฐานขึ้นสมาธิ คือความแน่นหนามั่นคงขึ้นโดยลำดับลำดับภายในใจ นี้เรียกว่า

เป็นกำลังที่จะหนุนปัญญาให้ออก เพื่อถอดถอนกิเลสประเภทต่างๆ ไม่มีอะไรเหลือ ด้วยอำนาจแห่งปัญญาเป็นสำคัญ เราออกทางด้านปัญญา ท่านจึงสอนว่าสมาธิปัญญา

ศีลเป็นพื้นฐานของพระผู้บวชแล้ว สมาธิคือการภาวนาเป็นพื้นฐานที่จะให้ใจ ได้รับความสงบ ปัญญาคือการพิจารณาสอดส่อง ออกทางด้านปัญญาเพื่อแก้เพื่อถอดถอนกิเลสออกจากใจ เมื่อได้ใช้อย่างนี้อยู่ตลอดเวลาด้วยความพากเพียร โดยมีสติเป็นเครื่องกำกับรักษาแล้ว ใจก็จะมีความสว่างไสว ถอดถอนตนออกจากสิ่งพัวพันทั้งหลาย กลายเป็นจิตที่ผ่องใสหรือบริสุทธิ์ขึ้นมาภายในใจ จากนั้นก็พันทุกข์พันภัย

สิ่งที่ทำให้ทุกข์ก็คือกิเลสเท่านั้น มีมากมีน้อยก่อนจะ ยุแห่ทุกแบบคือกิเลส เมื่อกิเลสขาดสะบั้นไปจากใจแล้ว จิตพันทุกข์แล้ว ทุกข์ไม่มี มีแต่ความสว่างไสว เช่นจิต พระพุทธเจ้า จิตพระอรหันต์ เป็นใจที่สว่างไสว กิเลสไม่เข้ามาแทรกได้เลย นี่คือจิตของท่านผู้บริสุทธิ์ หรือจะเรียกว่าจิตเป็นธรรมชาติก็ได้ จิตเป็นธรรมชาติจึงบริสุทธิ์สุดส่วน ยังครองร่างกายอยู่ก็เป็น หนึ่งเรียกว่าเป็นพระอรหันต์ สองเรียกว่าเป็นผู้มีจิตบริสุทธิ์ สามเรียกว่าจิตเป็นธรรมชาติครอบงำอยู่ในหัวใจ พอร่างกายแตกสลายลงไปจิตนี้เป็นธรรมชาติล้วนๆ แล้วก็ไปเป็นธรรมชาติไปเลย

จิตทั้งดวงกลายเป็นธรรมชาติ เพราะอำนาจแห่งการฝึกฝนอบรมตน ให้ถึงที่สุด จุดหมายปลายทาง นิพพานคือความเที่ยงตรง ไม่มีความเอนเอียง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไม่ถึง ถ้างจิตได้ถึงขั้นธรรมชาติแล้วเป็นอย่างนั้น นี่คือผลแห่งการอบรมจิตใจ

เรื่องศาสนาของพระพุทธเจ้าไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นแต่เพียงว่าเราชาวพุทธ ไม่ได้ถือเป็นเรื่องจำเป็นเท่าที่ควรยิ่งกว่าชี้หมูชี้หมา ที่ต่างคนต่างติดต่างดันกันอยู่ทุกวันนี้ ไม่มีเวลาจิตจาง ตายไปกับกองชี้หมูชี้หมาของสกปรกนั้นแหละ หาความดีไม่ได้ ไปเกิดในภพใดชาติใด มันก็เต็มไปด้วยชี้หมูชี้หมาความสกปรกความเดือดร้อนวุ่นวาย อยู่ทุกภพทุกชาติ หาความสงบเย็นใจไม่ได้เลย ถ้าได้ปฏิบัติทางด้านจิตใจให้มีความสงบร่มเย็นขึ้นไปจนกระทั่งสว่างกระจ่างแจ้ง จนทะลุถึงนิพพานทั้งเป็น เป็นธรรมชาติขึ้นภายในจิตใจแล้ว อยู่ไหนสบายหมด กฏ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นี้ ไม่มีเข้าไปเกี่ยวข้องได้เลย นั่นคือนิพพาน

ทุกสิ่งทุกอย่างมีกฏ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แปรสภาพเข้าไปเกี่ยวข้องทั้งนั้น แต่จิตที่บริสุทธิ์ล้วนๆ เป็นธรรมชาติแล้ว ไม่มีกฏใดๆ สมมุติใดๆ เข้าไปเกี่ยวข้องเลย นี่ การปฏิบัติจิตใจ เมื่อถึงขั้นจิตได้เป็นธรรมชาติคือบริสุทธิ์ล้วนๆ แล้ว พ้นจากทุกข์โดยประการทั้งปวง

อย่างนี้ละธรรมของพระพุทธเจ้าประเสริฐ ประเสริฐเลิศเลออย่างนี้ เราชาวพุทธ ก็ขอให้พากันดำเนินเริ่มตั้งแต่ท่าน อย่าตระหนี่ถี่เหนียว มีมากมีน้อยให้แบ่งกินแบ่ง

ทาน อย่าเห็นแก่กินดีกว่าทาน จะไปจนตรอกจนมุมในกาลต่อไปในเวลาต่อไป ภพชาติต่อไป มีทั้งกินทั้งทาน ได้ทั้งโลกนี้ไปโลกหน้าก็ได้ทิพยสมบัติ เราได้ครองสมบัติเหล่านั้นที่เราให้ทานไว้แล้วตั้งแต่โลกนี้ ไปโลกหน้าไปสวรรค์ พรหมโลก จะไปกับอะไร ถ้าไม่ไปกับความดีงาม ความดีงามนี้แหละมันเป็นทิพยสมบัติที่เราได้เสวย

อย่าเข้าใจว่าตายแล้วสูญนะ ชาวพุทธเราใครเข้าใจว่าตายแล้วสูญ คนนั้นจมทั้งเป็น ไม่มีค่ามีราคาเลย ยิ่งเหลือแต่ลมหายใจผุดๆ จิตดวงนี้ไม่เคยตายให้พากันจำเอาไว้ ไม่เคยตายตั้งแต่กาลไหนๆ มา แม้จะไปตกนรกหมกไหม้ก็กัปก็กัลป์ ทุกข์ขนาดไหนก็ยอมรับว่าทุกข์แต่ไม่ยอมฉิบหายคือใจดวงนี้แล ที่นี้เวลาฟื้นตัวขึ้นมาตามกฎ อนิจจังมีความแปรปรวน แมตกนรกก็ฟื้นขึ้นมาได้เพราะกฎ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา มันค่อยแปรของมันเอง เมื่อหมดบุญหมดกรรมจากนั้นแล้วก็ขึ้นมาทางฝ่ายดี แล้วปฏิบัติตัวให้เป็นคนดีเป็นลำดับลำดับไป เอาจนกระทั่งถึงความพ้นทุกข์ จิตดวงนี้ก็เป็นธรรมชาติธาตุไปเลยไม่มีคำว่าสูญ

อยู่ในนรกเสวยทุกข์เวทนาก็กัปก็กัลป์ ยอมรับว่าทุกข์แต่ไม่ยอมสูญคือใจดวงนี้ เวลาขึ้นถึงความพ้นทุกข์ ถึงนิพพานก็เป็นธรรมชาติธาตุไปเลย ไม่มีคำว่าสูญในใจดวงนี้ เราอย่าประมาทว่าตายแล้วสูญ จะสร้างแต่บาปหาบแต่กรรมใส่ตัวเอง เพราะหมดหวัง เราทำอะไรแล้วก็ไม่ได้รับผลกรรมแหละ ผลบุญผลกุศลอะไรไม่มีเพราะตายแล้วสูญ คนนี้สร้างบาปมากที่สุดสร้างจนกระทั่งวันตาย ตายแล้วจม ไม่มีวันฟื้นคือคนประเภทนี้แหละ ให้พากันจำเอาไว้

บุญมีบาปมี ใครจะเป็นเจ้าของบุญเจ้าของบาป ก็สัตว์ทั้งหลายไหวตัวตลอดเวลาก็คือ การสร้างบุญสร้างบาป ไม่บอกได้ว่าสร้างบาปสร้างบุญก็ตาม เช่น สัตว์เดรัจฉาน เขาทำชั่วทำได้เช่นเดียวกับมนุษย์เรา เขาก็มีกรรมดีกรรมชั่วติดตัวของเขา อย่างเราเป็นมนุษย์ก็เหมือนกัน ตายแล้วไปเกิดที่ไหนก็มีกรรมดีกรรมชั่วติดตัวไป ให้ได้กรรมดีติดตัวไป ไม่มีคำว่าตายแล้วสูญ ถ้าสูญแล้วอะไรมาเกิด นั้น คนเต็มโลกเต็มสงสาร สัตว์เต็มโลกเต็มสงสารอะไรมาเกิดถ้ามันสูญแล้ว

เพราะเอาของไม่สูญนั้นแหละมาเกิด มันไม่สูญ หัวใจดวงนี้ไม่เคยสูญ ถึงพระนิพพานก็เป็นธรรมชาติธาตุไปเลยไม่มีคำว่าสูญ อย่าไปฆ่าตัวเองทำลายตัวเองว่าตายแล้วสูญ ใครว่าตายแล้วสูญคนนั้นเรียกว่ายังเหลือแต่ลมหายใจ ไม่มีค่าอะไรกับเขาเลย ถึงจะตั้งยศตั้งลาภขึ้นไปตั้งแต่พื้นๆ ฟาดไปจนกระทั่งดอกเตอร์ดอกแต่อะไร ก็ดอกเตอร์ก็ตามก็มีแต่ลมปาก เจ้าของก็คือไฟนรกเผาทั้งเป็นอยู่ในหัวอก นี่ละความสำคัญตนผิด ทำให้เย่อหยิ่งจองหองสร้างแต่ความชั่วช้าลามก ยังลบล้างด้วยตัวเองว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ให้มีผลแก่ตัว ไม่ให้มีภัยไรเราก็เป็นคนสร้างเอง เราสร้างอะไรผลก็ต้องมีต่อเรา

อะไรจะหนักยิ่งกว่ากรรม ผลกรรมของสัตว์ในโลกนี้ ต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศ หนัก ก็หนักเฉยๆ แต่เราไม่ได้แบกได้หาม แต่กรรมดีกรรมชั่วของสัตว์โลกที่ทำลงไป นี่เราเป็นผู้อยู่ใต้บังคับ การทำดีก็ความดีนั้นแหละจะหนุนเราไป ตั้งแต่พื้นๆ จนกระทั่งถึงสวรรค์นิพพาน ถ้าทำความชั่วแล้วก็จมลงไปเรื่อยๆ นี่ละอำนาจของกรรม น้ำหนักของกรรม ไม่มีอะไรหนักมากยิ่งกว่าอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วของสัตว์แต่ละรายๆ สร้างขึ้นมา

อย่าไปปลบล้างว่ากรรมไม่มีผล มีอยู่กับทุกคน ไม่มีอะไรหนักมากยิ่งกว่ากรรม ผลของกรรมในโลกนี้ เราจะว่าต้นไม้ ภูเขา หนัก ไม่หนัก อันนั้นไม่มากดั่งที่บังคับเรา เหมือนเราสร้างบาปสร้างกรรม อำนาจของผลของบาปของกรรมนั้นกดเราให้จมลงได้ แล้วความดีงามก็อำนาจแห่งความดีงามพุงเราจนกระทั่งถึงวิมุตติพระนิพพานได้ นี่เป็นผลอันหนักแน่นเป็นผลมากทีเดียว มีกำลังมากคือผลของกรรม

สิ่งใดก็ตามในโลกนี้ไม่ได้หนักมากยิ่งกว่าผลของกรรมดีชั่วที่สัตว์ทำลงไป ทำลงไปชั่วได้ชั่ว ทำดีได้ดี ถ้าทำดีเท่าไรๆ ได้มากเท่าไรพันทุกข์ไปโดยสิ้นเชิง ถ้าทำชั่วเท่าไร ก็จมไปเลยๆ กรรมอันนี้หนักมาก ให้พากันระวังกรรมคือการกระทำของตนที่เป็นฝ่ายไม่ดีอย่าทำ ทำแล้วมาทำลายตนเอง ให้ทำตั้งแต่สิ่งที่ดี ทำแล้วพุงตนเองไปโดยลำดับ เราอย่าลืมนื้อลืมตัวว่าเรียนได้มากๆ จำได้มาก ได้เป็นชั้นนั้นชั้นนี้ มันมีแต่ลมปากนะ นั้น กรรมแท้ๆ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรียนมากเรียนน้อย ไม่ได้ขึ้นอยู่กับชื่อกับเสียงที่ชมเชย ตั้งกันยกยอสรรเสริญตั้งขึ้นมา กรรมเป็นกรรมดีเป็นดี ชั่วเป็นชั่ว

ใครเป็นผู้สร้างกรรมมา จะตั้งขึ้นชั้นไหนก็ตามเกิดจมได้ทั้งนั้น ถ้าสร้างความดี เชื่อบุญเชื่อกรรม สร้างตั้งแต่ความดีมีตั้งแต่ความดี อยู่ในโลกนี้ก็ดี ไปโลกหน้าก็ดี ตายไปแล้วก็ไปดีทั้งนั้นละ คนสร้างความดีอย่าประมาทกรรม

คำว่ากรรมนี้เป็นของหนักหน่วงมากที่สุด พระพุทธเจ้าจึงสอนว่า นตฺถิ กมฺมสมฺมํ พลํ ไม่มีอำนาจพาใดในโลกธาตุนี้จะมีอำนาจหนักที่สุดยิ่งกว่าอำนาจผลแห่งกรรม ผลแห่งกรรมนี้ทำลงไปแล้วมาบังคับเจ้าของหรือมาส่งเสียเจ้าของ หรืออุดหนุนเจ้าของให้พันทุกข์ได้จริงๆ นี่ละอำนาจแห่งกรรมนี้ใกล้ชิดติดพันกับเราผู้สร้างกรรมอยู่ตลอดเวลา ให้พากันระมัดระวัง

วันนี้เป็นวันมงคลเราทั้งหลายพร้อมหน้ากัน ในจังหวัดระยองนี้ทั้งจังหวัด รวมทั้งราชการทุกหน่วยมารวมที่นี้หมด เพื่อสร้างความดีงามทั้งหลาย จตุปัจจัยที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมานี้เรานำออกช่วยโลกทั้งนั้น หลวงตาไม่เอา หลวงตาบอกตรงๆ หลวงตาพอทุกอย่างแล้วใน ๓ โลกธาตุนี้ หลวงตาปล่อยวางโดยสิ้นเชิงไม่เอา อะไรก็ไม่เอา ยิ่งเหลือแต่ธาตุแต่ขันธุ์ที่ดูแลกันอยู่นี้เท่านั้น ความเคลื่อนไหวไปมาก็ดูกันอยู่ พอ

เยียวยารักษาที่รักษากันไป ถ้าเยียวยารักษาไม่ได้ก็ปล่อยไปตามธรรมชาติของธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ซึ่งมีส่วนผสมกันแล้วมาตั้ง มีจิตวิญญาณเข้าไปแทรกอยู่ในนั้นก็เรียกว่า เกิดเป็นสัตว์ เป็นบุคคล เมื่อมันหมดสภาพ แตกแล้วก็ไปเลย

แต่จิตอันนั้นไม่ตายละซิ สำคัญ ไปถือกำเนิดเกิดใหม่ ถ้าทำชั่วมักเกิดใหม่ยิ่ง ร้ายกว่าเก่าอีก ถ้าทำดีแล้วเกิดใหม่ก็ยิ่งดีขึ้นไปโดยลำดับ เหมือนคนมีทุนมีรอนมีสมบัติ บ้านเรือนถูกพังทลายสร้างขึ้นมาใหม่ด้วยความมีเงินมากให้ดีกว่าบ้านหลังเก่าก็ได้ ถ้าไม่มีเงินมีทองบ้านหลังเก่าถูกทำลายหลังใหม่ไม่มี แล้วก็อยู่อย่างหนึ่งก็กระต๊อบ อย่างหนึ่งก็ซุกหัวนอนอยู่ตามใต้พุ่มไม้ก็มี อย่างนี้จะอำนาจแห่งกรรมมันขึ้นอยู่กับ ตัวเอง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับใคร

ให้พากันระมัดระวังให้สร้างแต่ความดีงาม อย่าลืมนื้อลืมตัว การได้มามากน้อย ให้มีการเก็บการรักษาสมบัติประเภทนี้จะแบ่งไปได้ส่วนใดบ้าง อันหนึ่งก็คือเพื่อการ เจ็บไข้ได้ป่วย เจ็บหัวตัวร้อน ต้องอาศัยอันนี้เป็นเครื่องเยียวยารักษา การอยู่การกิน การหลับการนอนที่หลับที่นอนที่ซบที่ถ่ายอะไร ก็ต้องใช้จ่ายๆ เงิน เราต้องใช้จ่าย ประหยัดมัธยัสถ์ อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว เหมือนหนึ่งว่าเราเป็นมหาเศรษฐี ในโลกทั้งสามสู้เราไม่ได้ นั่นละจม คนๆ นั้นสร้างความลุ่มจมให้แก่เจ้าของ การจับจ่าย เป็นไฟเผาเหล็กๆ ไปเลย ถ้าคนรู้เนื้อรู้ตัว การจับการจ่ายก็รู้จักประมาณ ทั้งเก็บทั้ง รักษาให้อยู่ในขอบเขตแห่งความพอดี คนนั้นก็ดีไม่จนตรอกจนมุมนัก

ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ เราเกิดมากับพุทธศาสนาให้มี พุทโธ ธัมโม สังโฆ เหตุผลโลกเพื่อรักษาตัวไม่มีติดตัวเลยนี้ เราจะหวังพึ่งอะไร ไม่มีที่พึ่ง ต้องมีการรักษา ตัวเองด้วยเหตุด้วยผล อรรถธรรม จึงจะเป็นไปได้คนเรา มันจมได้ด้วยกันนั้นแหละ ถ้า มีเหตุให้พาจมไม่พิน ถ้ามีเหตุให้พาพิน พินขึ้นเรื่อยๆ เหตุดี ทำดีพากันจำเอา วันนี้ก็ได้มีโอกาสได้มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลาย เพื่อเทศนาว่าการนำสมบัติเงินทองข้าวของมี ทองคำเป็นต้นเข้าสู่คลังหลวง และสมบัติทั้งหลายเหล่านี้เช่นเงินบาทนี้ เรานำออกไป ช่วยทางอื่นเช่น โรงพยาบาล โรงร่ำโรงเรียน สถานที่ราชการต่างๆ ที่มีผู้มาติดต่อ ขอร้องความช่วยเหลือจากเรา เราก็แยกให้ๆ ตลอดมา

สำหรับเราเองเราไม่เอาอะไรบอกตรงๆ หลวงตานี้พอแล้วทุกอย่าง ไม่มีอะไรที่จะเอาอีกแล้วในโลกทั้งสามนี้ พอ หัวใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วด้วยจิตตภาวนา การภาวนาก็ได้ทำมาตั้งแต่ต้น ตั้งแต่บวชได้ ๗ พรรษา พอ ๗ พรรษาเสร็จเรียบร้อย แล้วก็ตั้งสัจจะอธิษฐานไว้แค่นั้น ก็ออกเข้าป่าเข้าเขา โรงงานใหญ่ก็คือหลวงปู่มั่น ท่านให้โอวาทแนะนำสั่งสอนมีใจเต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็ชดกับกิเลสเรื่อยมา จนกระทั่งถึง ปัจจุบันนี้ กิเลสขาดสะบั้นไปจากหัวใจไม่มีสิ่งใดเหลือเลย คำว่าทุกขีในหัวใจจึงไม่เคยมี

ตั้งแต่วินิเลสขาดลงไปจากใจ มีแต่บรมสุขเต็มหัวใจล้วนๆ นี่คือผลแห่งการปฏิบัติธรรม

เราได้ปฏิบัติมาเต็มที่แล้วในหัวใจของเราไม่เคยมีทุกข์แม้เม็ดหินเม็ดทราย มีก็ มีแต่ส่วนร่างกายเจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อนเหมือนโลกทั่วๆ ไป ซึ่งเป็นสมมุติเหมือนกัน มีเท่านั้น สำหรับใจไม่มีคำว่าทุกข์ ตั้งแต่กิเลสตัวเป็นเหตุให้สร้างกองทุกข์ขาดสะบั้นลงไปจากใจ ทุกข์จึงไม่มีในใจ มีแต่ความบริสุทธิ์และความเมตตาล้วนๆ ที่ติดที่ติดอยู่ทุกวันนี้ไม่ใช่ติดติดด้วยความโลภ ความอยากได้เป็นบ้ายศบ้ำลาภนะ เราไม่มีอย่างนั้น ยศก็ไม่เอา ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่ายศแห่งธรรมยศแห่งพระ

คำว่าพระคำเดียวแปลว่าประเสริฐแล้ว หายศอะไรมาเพิ่มเข้าไปอีก ยศอะไรก็สู้ยศธรรมไม่ได้ ธรรมเต็มหัวใจแล้วหาอะไร ไม่จำเป็น นั่นละความพอแล้วด้วยธรรม จึงเป็นความเลิศเลอเต็มหัวใจ อย่างอื่นไม่พอ ได้อะไรมาหากมีส่วนบกพร่องแทรกเข้ามาอยู่นั้นละ ที่จะให้สมบูรณ์พูนผลไม่มีในโลกอันนี้ ถ้าธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันเต็มหัวใจแล้วนั้นละเต็ม ที่นี้ธรรมเต็มดวง ใจเต็มกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วนี้ละสมบูรณ์แบบ พอแล้วๆ

นี่ก็แสดงให้เห็นพี่น้องทั้งหลายตามที่เราระลึกกายมาตั้งแต่วันบวช และปฏิบัติมาพาดกับกิเลสตัณหาทั้งหลายให้ขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจ โลงแจ้ง เหมือนว่ามีโลกธาตุนี้ว่างไปหมดเลยไม่มีกิเลสตัวใดเข้ามาแทรกภายในจิตใจ เพราะฉะนั้นการสอนโลกเราจึงสอนด้วยความเมตตาล้วนๆ ใครจะมาโจมตีแบบไหนๆ อย่างที่เขาโจมตีหลวงตาบ๊วเมื่อเร็วๆ นี้ เขาจะได้มาเป็นผู้ทงผู้แทน เขาจะเป็นผู้แทนมาเหยียบหัวธรรมเหยียบหัวหลวงตาบ๊ว หลวงตาบ๊วเป็นตัวเสนียดจัญไรที่สุดเขาวางั้น ว่าตัวเสนียด ตัวปลิ้นปล้อนหลอกหลวงก็คือหลวงตาบ๊ว แต่ตัวมันไม่เห็น มันว่าเฉยๆ มันกลัวปากแตกถ้ามาพูดอยู่ใกล้ๆ หลวงตาบ๊วนี้พาดปากมันปากแตกเลย แต่นี่มันไปแล้วเราก็กทำตามหลังมันไป

มันว่าเราปลิ้นปล้อนหลอกหลวง เราปลิ้นปล้อนหลอกหลวงอะไร เราอุตสาห์พยายามหาสมบัติเงินทองเฉพาะอย่างยิ่งทองคำ ได้เข้าสู่คลังหลวงแล้วจากเราพาพี่น้องทั้งหลายชวนชวหาเข้าสู่คลังหลวงของเรา ได้ทองคำ ๑๑,๖๐๐ เท่าไรก็ได้ นี่เข้าแล้วสง่างามอยู่ในคลังหลวง ถ้าว่าดอลลาร์ก็ได้ ๑๐ ล้านกว่า และเงินไทยทั้งหมดที่ได้มาแล้วนี่เรากระจายออกช่วยชาติบ้านเมืองทั่วประเทศไทย ไม่มีภาคนี้ภาคนี้ อันดับหนึ่งคือช่วยโรงพยาบาล โรงพยาบาลนี้มากที่สุด พิสดารมากด้วย เครื่องไม้เครื่องมือทุกสิ่งทุกอย่าง หลายแห่งหลายทางที่จะต้องช่วย อันนี้ช่วยมาก จากนั้นก็โรงร่ำโรงเรียน และที่ราชการต่างๆ สมบัติเงินทองได้มาแล้วนี่เราไม่เอา เราไม่ยุ่ง

เราพอแล้วภายในหัวใจของเรา ตายลงไปนี่เราก็ได้บอกได้เขียนพินัยกรรมไว้เรียบร้อย เราเองเป็นผู้เขียน เขียนพินัยกรรม ติดต่อนักกฎหมายเข้ามาเขียนพินัยกรรมสำหรับเราเวลาตาย ให้นักกฎหมายเข้ามาแต่งสำนวนให้ถูกต้องตามกฎหมายว่า เวลาเราตายนี้ บรรดาพี่น้องทั้งหลายจะนำทรัพย์สมบัติเงินทองข้าวของมาช่วยในงานตายของเรา หลวงตาบวันี่ตายแล้วเน่าเฟะ ศพนั้นเน่าเฟะอยู่ในโลง โลงคนตายนั้นแหละ แต่สมบัติเงินทองเขาเอามานั้นจะจัดการให้กรรมการทั้งหลายเก็บรักษาไว้หมด เงินจำนวนเหล่านั้น เมื่อได้พอแล้วก็ให้เอาเงินจำนวนนี้ไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงทั้งหมด ส่วนเราเองจะเผาด้วยไฟเท่านั้น

ใครอย่ามาทำหุหุราฟุฟไฟในโลงผีตายนี้ให้แก่เรา เราไม่เอา เราเอาเท่านั้นแหละ นี่เราเขียนประกาศไว้แล้วเป็นพินัยกรรมอย่างดี เราพูดอย่างไรเป็นอย่างนั้นจริงๆ นี่ก็บอกว่าเงินที่เขาจะมาเผาศพเรานี้จะมีไม่น้อย จะมีมากอยู่ เงินจำนวนนี้จะตั้งกรรมการขึ้นก็ปรึกษาเรียบร้อยแล้ว เอาซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงให้หมด สำหรับเราจะเผาด้วยไฟไปเลย ไปอย่างหายห่วง ไม่มีที่จะเอื่อยกับสิ่งใด หัวใจนี้มันห้วงมันหวง มันหึงมันหวงนี้ก็มิกลิสเท่านั้นพาหิงหวง กลิสขาดสะบั้นไปแล้วไม่หวงอะไรเลย มีแต่ธรรมชาติที่เลิศเลอ ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว เลิศเลอสุดยอด เป็นตายสักแต่ว่าเท่านั้นแหละ ธรรมชาติมันไม่มีคำว่าเป็นว่าตาย

นั่นละสมบัติที่ได้มาจากการบำเพ็ญคือธรรมชาติ เต็มหัวใจแล้วพอใจ อยู่ก็อยู่ได้ ไปก็ไปได้ ไม่เคยวิตกวิจารณ์กับเรื่องการเป็นการตาย เอ้าเวลามีชีวิตอยู่มันเจ็บไข้ได้ป่วยควรจะรักษากันตามเรื่องของโลกสมมุติ เอ้ารักษากันไป เมื่อรักษาไม่ได้ปล่อยเลยทิ้งป๊ะไปเลย ห่วงมันอะไรประสากระดูก แนะ ก็มีเท่านั้น เมื่อความดีทั้งหลายได้เต็มหัวใจเราแล้ว อันนี้ก็เป็นการกากบ้านกากเมืองกากสมมุติไปเท่านั้นไม่เป็นประโยชน์อะไร ส่วนประโยชน์ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วเป็นธรรมชาติ นั่นแลเป็นสมบัติอันล้ำค่าของผู้บำเพ็ญได้ ขอให้ทุกๆ ท่านได้นำไปปฏิบัติ

อย่าเข้าใจว่าบุญบาปเป็นของว่างเปล่าจากโลก บุญและบาป นรกสวรรค์ พรหมโลกนิพพานนี้ไม่ได้ห่างจากโลก ไม่ได้ห่างจากตัวของเรา ถ้าเราสร้างบาปเป็นบาปทันที บาปกับทางนรกมันเป็นสายเกี่ยวโยงกันตลอด บุญกับทางสวรรค์ พรหมโลก นิพพานเป็นสายเกี่ยวโยงกัน ให้สร้างแต่คุณงามความดี ตายแล้วอย่างน้อยได้มาเกิดเป็นมนุษย์ก็ยิ่งดี อย่างที่เราเห็นกันอยู่ที่นี่ ถ้ามากกว่านั้นก็ขึ้นเทวบุตรเทวดา อินทร์พรหมถึงนิพพาน เพราะอำนาจแห่งการสร้างความดี

การสร้างความดีนี้ว่าสร้างยากๆ ผู้ไม่อยากสร้างความดีมันสร้างยาก แต่ผู้อยากสร้างความดีสร้างได้ง่ายนิดเดียวๆ พอได้มาปั๊บได้สมบัติอะไรมาก็ตาม มันคิดถึงพระ

ก่อนละ ผู้มีใจเป็นบุญเป็นกุศล ใจรักใคร่ต่ออรรถต่อธรรม พอได้อะไรมาเป็นของดีของดี แทนที่จะคิดถึงปากถึงท้องตัวเองไม่คิด คิดถึงพระเจ้าพระสงฆ์ครูบาอาจารย์ก่อนอื่น แล้วก็คัดเลือกอะไรดี ๆ เอาไปให้ทานทั้งหมด เจ้าของกินเศษกินเดนอะไรก็ได้ แต่ของเหลือเอาไปถวายพระ กลับมาเป็นของเหลืออยู่ในหัวใจของตัวเอง นี่ละให้พากันจำเอา

การทำบุญให้ทานส่งไปข้างนอกกลับเข้ามาหาตัวเองอย่างนี้แหละ ผู้ที่มีใจบุญใจกุศลพอได้อะไรมาคิดถึงพระก่อน ๆ แล้วก็คัดเลือกอะไรดี ๆ แล้วก็ไปถวายพระ เจ้าของกินเศษกินเดนอะไรก็พอใจ ขอให้ได้ทำความดีงามเช่นการให้ทานเป็นต้นอย่างสมใจก็พอใจแล้ว นักบุญเป็นอย่างนี้ ครั้นเวลาไปแล้วผลที่เอาไปนั้นที่เรารักสงวนมาก ๆ เอาไปทาน กลับมาเป็นสมบัติของเรา เป็นอาหารทิพย์หรือเป็นสมบัติทิพย์ ส่งตัวเองขึ้นไปจนถึงนิพพานก็เพราะจิตประเภทนี้ ถ้าจิตมีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียวได้มาไม่ยอมทำบุญให้ทาน จิตนี้จิตเพชฌฆาต มันฆ่าตัวเอง

ได้อะไรมาก็กลัวแต่จะไม่ได้กิน ๆ ตายแล้วจมไปเลยไม่เป็นท่า จำเอานะทุกท่าน มีเท่าไร มีห่ามีลิบ เอ้าให้ทานลงไป กินลงไป ใช้นลงไป ตามความคิดอ่านไตร่ตรองเรียบร้อยแล้ว ว่าในสมบัติเหล่านี้เราจะคัดเลือกใช้อย่างไร กินอย่างไรให้พอเหมาะพอดี นี่ละเป็นผู้มีธรรม พากันจำเอานะ

โลกนี้เป็นโลกมีบาปมีบุญมาตั้งแต่พระพุทธเจ้าองค์ไหน ๆ เราเกิดมาจากโลกไหนเราจะมาปฏิเสธรว่าบาปบุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี พรหมโลกนิพพานไม่มี เรามาจากโลกไหน พระพุทธเจ้าก็เกิดในโลกนี้ ไม่มีพระองค์ใดที่จะตรัสรู้ขึ้นมา นี้ไม่ต้องนับว่าล้าน ๆ ๆ ๆ ไปเลยทีเดียว สอนแบบเดียวกันหมดว่าบาปมีบุญมี นรกมีสวรรค์มี เพราะท่านรู้ท่านเห็นประจักษ์กับพระทัยท่านเรียบร้อยมาสอนด้วยความเป็นจริง แต่เราไม่เห็นตาบอดหูหนวกไปลบล้างบาปบุญนรกสวรรค์ได้อย่างไร มันไม่พิสดารมากไปหรือ มนุษย์ลูกชาวพุทธของเราในเมืองไทยนี่นะ

พระพุทธเจ้าทั้งหลายท่านมาประกาศตามหลักความจริงว่าบาปมีบุญมี นรกมีสวรรค์มี นิพพานมี ทุกพระองค์ไม่มีองค์ใดค้านกันเลยสอนแบบเดียวกันหมด เพราะรู้แจ้งเห็นจริงประจักษ์พระทัย แต่เราหูหนวกตาบอดเดินไปไหนชนตะ ๆ แล้วไปกล้าสามารถไปลบล้างบาปบุญ นรกสวรรค์ว่าไม่มี อันนี้จมตั้งแต่ยังไม่ตายนะ อย่าลืมนะ ใครคิดอย่างนี้ให้รีบแก้ไขใหม่ ไม่แก้ไขใหม่จะจมทั้งเป็นเวลานี้ นะ เอละการเทศนาว่าการก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ขันธแก่กาลเวลา ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลาย โดยทั่วกันเทอญ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ